

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătarăși” Iași, ROMÂNIA



Publicație lunară

Februarie (Făurar)
nr. 2 (40) / 2020



Ce iubim în această viață?

Citiți în pagina 1



Cuvinte testamentare ale
părintelui Efreim Filotheitul

Citiți în pagina 7



Întâmpinarea
Domnului

Citiți în pagina 14



Marea boală duhovnicească,
care se numește egoism (I)

Citiți în pagina 10

Biserica purtând hramul Sfântul Vasile cel Mare se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru”.



Dragi enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

*„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înainte
Nu-ți da nici bătă nici toiaș
Îți da pricepere și minte.”*

Colectivul de redacție



Ce iubim în această viață?

Nu există zi în care să nu auzim de prieteni, rude, vecini sau doar simpli cunoscuți care au plecat de lângă noi, răpuși de boală, bătrânețe sau fiind chiar mai tineri decât noi. Nu cred că există momente în care să nu ne întristăm de decesul cuiva, mai mult sau mai puțin apropiat nouă. Dar cu toate acestea, ne gândim foarte rar, dacă nu deloc, la propriul nostru sfârșit. Din păcate, am ajuns să trăim ca și cum nu am muri și murim ca și cum nu am fi trăit.



Recent, am participat la înmormântarea unui om pe care l-am cunoscut din tinerețe. Tabloul este simplu: în fața bisericii lume multă, pestriță (aici mă refer la faptul că mulți dintre cei ce urmau să aducă un ultim omagiu nu împărtășeau aceeași credință ortodoxă cu defunctul), reîntâlniri între vechi cunoscuți, toate acestea având în fundal tumultul binecunoscut al vremurilor contemporane. Poate nici nu trebuia să mă surprindă faptul că persoanele care au participat la slujba de înmormântare se puteau număra pe degete, în timp ce majoritatea celor ce s-au ostenit a se deplasa până la cimitir au rămas afară, preferând să socializeze sau pur și simplu să-și reculeagă gândurile în fața bisericii.

Nu vreau să judec pe nimeni, dar mi s-a părut straniu ca cei ce au venit să conducă pe ultimul drum omul pe care l-au cunoscut, să nu asculte măcar cuvântul preotului de la sfârșitul slujbei, prin care a încercat să zugrăvească în câteva cuvinte originea și destinația sufletului omenesc, alături de câteva mărturii din viața celui ce nu se mai află printre noi. Sincer, nu aș putea explica în cuvinte trăirile preotului ce slujește cu toată dăruirea și își pune sufletul pentru cei pe care i-a cunoscut. Cred că fiecare slujbă de înmormântare este o frământare profundă pentru el, o rugăciune ce devine mult mai stăruitoare în fața Lui Hristos, căci nu poate consola precum și-ar dori familia, dar cu siguranță poate mijloci pentru mântuirea sufletului.

Și în acele clipe m-am întrebat: De ce nu ni se descoperă starea în care se află sufletul celui plecat dintre noi, ci există o tăcere ce parcă ne mărește agonia? Oare



nu cumva noi, cei ce ne-am adunat pentru a conduce pe ultimul drum pe cel ce ne-a fost tată, prieten, coleg de serviciu sau vecin de bloc, ar trebui să ne rugăm pentru ca Domnul Hristos să-l numere cu oile cele de-a dreapta sa? N-ar fi mai bine dacă am ști clar că sufletul s-a mântuit sau nu? Cu toate că avem mărturii despre viața de dincolo, n-ar trebui să fim și noi personal înștiințați? Într-una dintre acele clipe, am avut gândul că prin această tăcere, prin acest mister, ne este păstrată libertatea!

Până în ultima clipă a vieții, Dumnezeu ne respectă libertatea pe care ne-a dăruit-o. Iar dacă noi ne frământăm, ne facem bine nouă. Ca să fiu mai înțeles: gândiți-vă că dacă am ști că sufletul celui plecat dintre noi a ajuns în „Sânul lui Avraam”, ne-am liniști, ne-am bucura și ne-am continua viața de până acum. Dar dacă am cunoaște chinurile prin care trece, nu am mai avea pace și după cum suntem cârtitori în fața lui Dumnezeu de cele mai multe ori, cu siguranță L-am învinui pentru acest lucru; ne-am răzvrăti fără să știm adevărata judecată a Domnului, în loc să continuăm rugăciunea pentru cel adormit.

Cred că acesta este unul dintre motivele pentru care Părintele Avraam refuză să trimită pe Lazăr la casa bogatului. Din păcate, bogatul a înțeles mult prea târziu (Dostoievski spunea că „prin trei cuvinte se poate defini iadul: mult prea târziu”) ce era mai important în viață. Dar așa cum și el, ca și frații lui, îi aveau pe „Moise și pe Prooroci”, noi îl avem pe Domnul Hristos. Ca unul ce încă mă aflu în viață și cred în „Legea nouă”, mă întreb adesea de ce uităm tocmai pe Domnul Hristos? De ce nu luăm aminte la învățăturile Sfinților Părinți? Cred că slujba înmormântării ni se adresează mai mult nouă decât celui adormit.

În linii mari, pot spune că există trei categorii de oameni: cei care cred în viață după moarte, cei care nu cred deloc nici în Dumnezeu și nici în viața de după moartea trupească și cei care spun că raiul și iadul sunt aici pe pământ! Nu știu cum să-i conving să creadă, dar cred și eu că în această viață există o pregustare a vieții viitoare.

Atunci când am conștientizat că viața noastră este în, prin și cu Hristos, fără îndoială am trecut de la viață la moarte (Ioan 5, 25) și suntem martori ai Învierii. Dar nu martori pasivi, ci activi; nu teoretic, ci practic! Exact ca fiul risipitor, morți am fost din cauza păcatului și acum trăim prin iertarea Lui Hristos! „Dacă omul nu va vedea încă din această viață Lumina necreată, să nu se aștepte să o vadă în cealaltă viață.” (Sf. Simeon Noul Teolog)

Greu cuvântul, dar cred că ar trebui să nu deznădăjduim! Nu trebuie neapărat să avem viziuni ca să vedem cu ochii trupești Lumina. Cred că ea pătrunde în suflet

prin felul în care privești o icoană, prin bucuria pe care ai simțit-o când ai fost la Biserică, prin gândul care te-a luminat să faci o faptă bună, prin tresărirea conștiinței că ai făcut un păcat, prin lacrima ce te însoțește la spovedanie, prin pacea iertării primite de la Domnul, prin împărtășirea cu Trupul și Sângele Mântuitorului, când prin lucrarea Duhului Sfânt „toți devenim purtători de Lumină”, după cum spune într-o altă scriere același Sfânt Părinte Simeon.

Iar dacă printre noi există oameni care nu cred în nimic și o duc bine bucurându-se de bogățiile lor, să nu ne întristăm! Căci spun Sfinții Părinți că nu există pedeapsă mai mare de la Dumnezeu, decât să te lase în voia ta. Iar voia noastră singură nu duce niciodată la El! Ei (oameni care nu cred în nimic) și-au întors spatele către Dumnezeu, s-au încredințat în cele avute și „se bucură de cele bune”, însă singurul lucru pe care l-au câștigat a fost „a murit și bogatul și a fost înmormântat” (Luca 16,22) ...cu alai mare!

Am senzația că avem mereu o balanță în mână prin care trebuie să ne decidem: cu sau fără El. Cred că e mare lucru să ai principii de viață care vin firesc din adevăr, pe care nu știu câți le mai urmează astăzi. Aceste principii nu „țin de cald”, dar tot e ceva să ai tăria de a fi într-un adevăr. Câți oameni nu s-au dezis și nu s-au lepădat de adevăr, viața lor devenind o minciună, pentru că adevărul nu era întregul din ei, nu se regăsește în ei? Adevărul nu este o opțiune ce stă sub semnul libertății de a alege și nu este condiționat de conjuncturi sau de împrejurări ale vieții. Ori suntem mereu în adevăr ori nu suntem deloc, altă alternativă nu există - după cum spunea și părintele Iulian: „Dacă nu este pe primul loc în viața noastră, Dumnezeu nu acceptă niciodată locul doi”. Să rămânem, deci, mereu în lăuntrul Adevărului și El întru noi!

În încheiere, vreau să vă spun că ar trebui să nu îi lăsăm pe alții să ne omoare visele și să ne întoarcă privirea de la frumusețe, dragoste și armonie. Să nu îi lăsăm să ne frângă aripile, să ne fure zâmbetul și bucuriile, să ne întineze sufletele și să ne transforme în ceea ce au devenit ei înșiși: „morți în viață”. Să ne hrănim cu Cuvântul lui Dumnezeu și, în același timp, să dăruim celui de lângă noi iubire, liniște, bucurie, bunătate și speranță.

De aceea, să avem grijă ce iubim în viața aceasta, pentru că din câte mi se pare, iadul este locul în care nu te poți bucura de ceea ce ai iubit mai mult decât pe Domnul Hristos!

Eugen Antohi - parohia Sf. Vasile Tătărași



Rugăciunea de toată vremea

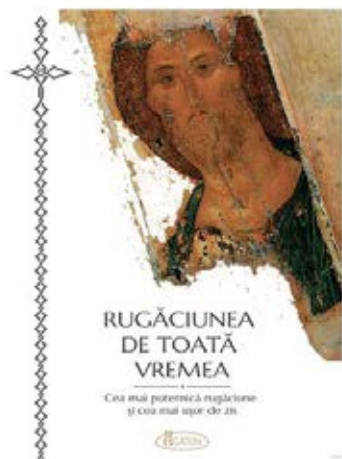
Spune-I lui Dumnezeu când ți-e foame, când ți-e sete, spune-I lui Dumnezeu că te duci la Rădăuți, spune-I lui Dumnezeu ceva pe drum, arată-I lui Dumnezeu ce frumoase sunt florile. Vorbește cu Dumnezeu de toate. „Doamne, ce să fac? Uite, trebuie să fac asta și asta; mi-e foame, mă duc să mănânc o bucatică de pâine”; tot ai în minte lucrurile astea, par copilărești, dar conversația aceasta cu Dumnezeu se prefăce în rugăciune. Pentru că ce este rugăciunea? Este o continuă comunicare a omului cu Dumnezeu.

Gândiți-vă ce spunea Sfântul Apostol Pavel în epistola către Tesaloniceni: „Rugați-vă neîncetat!”. Cum putea el să se roage neîncetat când era un om foarte activ? De fapt, Sfinții Părinți așa definesc rugăciunea: rugăciunea este sentimentul prezenței lui Dumnezeu. Rugăciunea nu este doar atunci când citești din carte. Trebuie spus tinerilor lucrul acesta. Nu este doar când te rogi dimineața și, gata, am terminat. Sau zici: „ah, nu mi-am sfârșit rugăciunile!”. Rugăciunea nu se sfârșește niciodată.

Vorbește cu Dumnezeu copilărește, că noi suntem copiii lui Dumnezeu. Și vorba asta copilărească, „Dacă ai prezența lui Dumnezeu în tine, atunci ești într-o stare de rugăciune. Omul devine o rugăciune.”, îți aduce sentimentul prezenței intime a lui Dumnezeu în inima ta. Voi știți proverbul călugăresc: „dacă te rogi numai când te rogi, nu te rogi deloc”.

Dacă ai prezența lui Dumnezeu în tine, atunci ești într-o stare de rugăciune. Omul devine o rugăciune. Omul are o stare de rugăciune, nu momente de rugăciune, momente când se roagă și momente când nu se roagă. Ar fi groaznic. Trebuie să avem tot timpul simțirea lui Dumnezeu. Când spui: „Doamne!”, să fii sigur că Dumnezeu Se întoarce cu fața la tine și așteaptă să-I spui ceva. Când ești ocupat, fii atent la lucrul pe care-l faci. Când ai conversații, gândește-te la ce spui. Dar, dacă ai timp, puțin, 2-3-4 minute sau chiar într-o conversație cu oamenii, poți să spui: „Doamne, Iisuse Hristoase, uită-te la noi, ajută-ne!” sau: „Binecuvântează-i pe oamenii aceștia!”.

Pr. Roman Braga



Părinte, rugați-vă pentru mine

Un frate, luptat fiind de multe ispite, s-a dus la duhovnicul său și s-a plâns: Părinte, rugați-vă pentru mine, fiindcă ispitele mă doboară!

Părintele, care a înțeles despre ce este vorba, l-a privit cu bunătate și i-a zis:

Fiule,

- Pot să mă rog pentru tine, dar nu în locul tău;
- Pot să postesc pentru tine, dar nu în locul tău;
- Pot să mă sacrific pentru tine, dar nu în locul tău;
- Pot să îndur pentru tine, dar nu în locul tău;
- Pot să mă ostenesc pentru tine, dar nu în locul tău;
- Pot să plâng pentru tine, dar nu în locul tău;
- Pot să priveghez pentru tine, dar nu în locul tău;
- Pot să dăruiesc pentru tine, dar nu în locul tău;
- Pot să suspin pentru tine, dar nu în locul tău;
- Pot să caut pentru tine, dar nu în locul tău;
- Pot să fiu treaz pentru tine, dar nu în locul tău;
- Pot să mor pentru tine, dar nu în locul tău;
- Pot să rabd pentru tine, dar nu în locul tău;
- Pot să mă străduiesc pentru tine, dar nu în locul tău;
- Pot să plătesc pentru tine, dar nu în locul tău;
- Pot să mă jertfesc pentru tine, dar nu în locul tău;
- Pot să-mi schimb viața pentru tine, dar nu în locul tău;
- Pot să construiesc pentru tine, dar nu în locul tău;
- Pot să lupt pentru tine, dar nu în locul tău;
- Pot să mă informez pentru tine, dar nu în locul tău;
- Pot să cer iertare pentru tine, dar nu în locul tău;
- Pot să mulțumesc pentru tine, dar nu în locul tău;
- Pot să sufăr pentru tine, dar nu în locul tău;
- Pot să mă umilesc pentru tine, dar nu în locul tău.
- Și multe pot să fac pentru tine, dar nu în locul tău.
- Fă tot ce poți pentru tine, fiule, și te voi ajuta și eu!



Sf. Martin și porumbelul de aur



Într-o zi, Sfântul Martin, trecând printr-o cetate, a văzut un sărac schingiuit, pentru datoriile pe care le avea. Plin de milă, pentru chinurile îndurate, Sfântul a rugat pe cămătari să ierte pe sărman și să aștepte până le va putea plăti. Iar aceia, cărpănoși, nici nu voiau să audă. Sfântul a început a se ruga astfel:

– Doamne, milostiv, Tu care ai plouat cu mană în pustie și ai hrănit poporul Tău, trimite acum datoria săracului, spre slava numelui Tău! Îndată s-a pogorât din cer un porumbel, care s-a așezat pe umărul Sfântului. Când a voit acesta să-l ia, s-a prefăcut într-un porumbel de aur. Sfântul Martin l-a luat și l-a dus la un cămătar de la care a primit 300 de galbeni, adică tocmai datoria săracului, după care a mers la locul caznei și l-a salvat pe bietul om. A doua zi, niște credincioși i-au adus Sfântului mulțime de bani, pe care acesta i-a dus cămătarului, pentru a răscumpăra porumbelul. Când Sfântul Martin a mers la cămătar cu banii, acestuia i-a părut rău după porumbelul lucrat așa de bine, dar Sfântul i-a dat și 30 de bani de aur în plus. A luat porumbelul și i-a spus:

– Zboară, minune cerească! Porumbelul și-a luat zborul pe dată, iar cămătarul i-a înapoiat banii, spunându-i:

– Destulă răsplată mi-i această minune, ia banii și du-i nevoiașilor!”

Cuvinte testamentare ale părintelui Efrem Filotheitul



*T*otul este secundar. Totul. Cel mai important lucru este numele lui Hristos și văd acum că oamenii pot învinge numai prin iubire. Viața mea a fost osteneală și durere: am trăit în sărăcie pe vremea nemților, foamete în timpul ocupației, ispite și suferințe în mănăstire. O luptă grea. Doar numele lui Hristos și al Maicii Domnului mi-au dat putere. Cine nu cheamă zilnic numele lui Hristos și al Maicii Domnului nu este creștin. Nu este.

Sfinții Părinții erau luminați de Duhul și, astfel, ne-au lăsat aceste mici rugăciuni. Câteva cuvinte: „Doamne, Iisuse Hristoase, miluiește-ne pe noi” și „Prea Sfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi”. Nu e nevoie să citim enciclopedii sau multe cărți. Cu aceste două mici rugăciuni orice creștin se poate mântui.

Vă binecuvântează. Fiecare știe ce poartă cu sine, dar eu vă las ca testament să cunoașteți pe Duhul Sfânt. Lucrați ca să-L primiți în sufletele voastre, ținând poruncile Evangheliei și având pace în suflete. Să aveți iubire, înțelegere și să strigați numele Domnului și al Maicii Sale. Fie ca îngerii să vă însoțească.”

Pr Efrem Filotheitul

Strofe pentru suflet

A fost odată pe pământ...

A fost odată pe pământ
Un Om trimis de Tatăl Sfânt
Să Se jertfească pentru noi,
Să moară, înviind apoi.

Strămoșul nostru, primul om,
Mâncase fructul dintr-un pom.
Păcatul a intrat în el
Și nu ieșea în niciun fel...

Pierzând Adam pe Duhul Sfânt,
Din Rai ajunse pe pământ,
Fiind de Tatăl blestemat
Pentru căderea în păcat.

Dar pentru neamul omenesc
Avea un plan dumnezeiesc
Cerescul Tată iubitor
De oameni și de soarta lor:

El Îl trimise pe pământ
Pe Însuși Fiul Său Cel Sfânt,
În firea noastră îmbrăcat,
Ca să ne spele de păcat...

Da, Dumnezeu Cel infinit
Veni în chip de om smerit
Și Se născu în grajd de boi
Din mila Tatălui de noi!

De mic a fost un Prunc model,
Crescând, nu a mai fost ca El,
Bărbat atât de-ascultător
Și de porunci împlinitor...

El lumii propovăduia
Și veșnicia o vestea,
Apoi pe Cruce grea L-au pus
Și-așa ne-a mântuit Iisus!

A fost odată pe pământ
Un Om atât de bun, de sfânt,
Trimis de Tatăl pentru noi
Să moară, înviind apoi... Amin.

Un an s-a dus, un altul vine...

Un an s-a dus, un altul vine,
Iar viața merge înainte..
Acum să ne urăm de bine,
Făcând risipă de cuvinte.

Și să dea Bunul Dumnezeu
Ca ce urăm să se-mplinească,
Dar mai întâi de toate, eu
Aș vrea credința să sporească!

Să fim atrași spre fapta bună
Ce-i place Domnului Hristos,
Încât acei din jur să spună:
„Creștinii chiar trăiesc frumos”!

Să ștergem pulberea uitării
De pe tradiția creștină
Și din adâncul nepăsării
Noi să o scoatem la lumină.

Să Îl avem pe Dumnezeu
În fapte, inimă și-n minte,
Cu suflet liniștit mereu,
Privind senini spre înainte...

Autor: Pr. Sorin Croitoru

Cuvânt de învățătură al părintelui Paisie Aghioritul



*P*ărintele Paisie Aghioritul, ne-a lăsat acest cuvânt de învățătură: „Taci! Nu vorbi mai mult decât este nevoie, nu te contrazice cu nimeni, nu supăra pe nimeni prin ce spui. Fugi de prilejurile de a cădea în păcate, pe cât poți, fugi de agitația, zgomotul și zarva lumii! Liniștește-te! Nu te risipi, vrând să faci prea multe, nu îți pierde pacea sau timpul cu nimicuri. Să faci atât cât este nevoie.

Lumea aceasta ne stoarce de putere, ne consumă cu toate problemele ei și de multe ori uităm că nu trăim o mie de ani, uităm că rugăciunea sau relația noastră cu Dumnezeu este cea mai importantă! Avem nevoie de liniște, trebuie să învățăm să mai oprim radio-ul, tv-ul, telefonul și să petrecem o clipă de aur nu doar cu noi înșine, dar mai ales cu Iisus Hristos! În liniște, Dumnezeu îți vorbește prin conștiința ta, ia aminte la ce-ți spune și cu siguranță n-o să-ți pară rău!”. Dumnezeu fără noi rămâne tot DUMNEZEU, însă noi, fără Dumnezeu suntem NIMIC!

Și, te rog, nu uita de BLÂNDEȚE și SMERENIE, alături de celelalte virtuți. Mi-a plăcut acest cuvânt frumos al poetului Liviu Rebreanu: „Astăzi știu și înțeleg că IUBIREA ESTE FĂCUTĂ PENTRU CEI SMERIȚI, fiindcă, CEI MÂNDRI NU POT IUBI NICIODATĂ!”.

Marea boală duhovnicească, care se numește egoism (I)



*A*stăzi vom vorbi despre marea boală duhovnicească, care se numește egoism:

Egoismul este o patimă irațională care biciuiește, în adevăratul sens al cuvântului, neamul omenesc. Toți oamenii suferim de această mare boală. Pe omul egoist, egoismul îl face de rușine și îl teatralizează. Suntem chemați de Dumnezeu să ne nevoim, să ne luptăm împotriva acestui egoism, pentru a ne slobozi de el.

Omul vechi este starea pătimașă a sufletului, adică de fapt egoismul. Toate patimile, toate păcatele, toate căderile au egoismul ca început, ca punct de pornire. Mare rău. Nu-l lasă pe om liniștit, ci îl tiranizează zi și noapte. Toți oamenii, în general, suferă de acest rău și mai mult decât toți eu, păcătosul.

La început, când eram lângă sfântul meu Stareț, când am mers pentru prima oară în acel loc lipsit de mângâiere din pustie, acolo lângă acel om, am cunoscut și am văzut în faptă egoismul meu.

Când eram în lume, oamenii credeau despre mine că eram un copil sfințit. Eu mă împotriveam acestor laude, însă ele încet-încet au început să-mi facă rău. Iar acest rău l-am văzut în faptă, atunci când am pus început, după Dumnezeu, să mă vindec de toate patimile mele.

Când am merg la Starețul Iosif, îndată, din prima zi, a început supravegherea, a început vindecarea mea. Mă trata cu asprime, mă muștra mereu, mă certa și asta

mă obosea destul de mult, pentru că eram slab sufletește.

Este adevărat că atunci când mă muștra, adică atunci când punea medicamentul pe rană, mă durea. Egoismul se răscolea înlăuntrul meu și-mi spunea de ce Starețul folosea numai cu mine o astfel de pedagogie aspră. De ce să mă mustre? De ce asta? De ce cealaltă? Eu, cu rugăciunile Starețului, mă împotriveam, nu eram de acord, mă războiam cu el. De multe ori, după o pedagogie aspră, mergeam în chiliuța mea, luam icoana lui Hristos răstignit și plângeam deasupra ei, spunând:

„Preadulcele meu Iisus, Tu fiind Dumnezeu fără de păcat, ai răbdat atâtea și atâtea rele, atâtea clevetiri, atâtea ocări și luări în râs din partea unei mulțimi atât de mare de oameni care Te urau și aveau atâta răutate împotriva Ta, dar pe toate acestea le-ai răbdat cu atâta îngăduință pentru dragostea și mântuirea mea. Iar eu, un om păcătos, un pătimaș și vrednic de milă, mă împotrivesc și spun: de ce Starețul îmi pune un medicament atât de amar pentru mântuirea mea? Însă eu primesc cele vrednice de cele pe care le-am săvârșit. Prin urmare, nu am nicio îndreptățire, ci trebuie numai să fac răbdare și să ridic crucea pe care mi-a dăruit-o bunătatea Ta pentru mântuirea mea”.

Acestea le spuneam lui Hristos și cu adevărat primeam multă ușurare. Odată, după un astfel de plâns, am simțit o putere în inimă, încât doream să rabd până la sfârșit, până ce mă voi fi răstignit sufletește, care să primesc după aceea învierea sufletului meu.

Multe pilde ale sfinților bărbați ne dau mult curaj ca să ridicăm și noi această cruce, această greutate în înfruntarea înfricoșătorului egoism. Egoismul este o patimă înfricoșătoare, grea, care încurcă foarte greu inima noastră. De aceea, marele Părinte al pustiei, Pimen, spune că cel care vrea să-și dezrădăcineze patimile, suferă și varsă sânge. Și într-adevăr, acesta este adevărul.

Când cineva ne muștră, ne jignește, îndată înlăuntrul nostru se produce o respingere, o greutate lăuntrică, o întristare, o înăbușire, o presiune care ne împinge să ne împotrivim, să răspundem, să ne mâniem pe acel om care ne-a făcut aceasta. În acea vreme este trebuință de o strângere, trebuie să înghițim adânc în sufletul nostru otrava acestui egoism. Să înăbușim fiara care vrea să iasă afară și să ne învinovățească. Și dacă, de fiecare dată, în astfel de cazuri, înfruntăm răul în acest chip, înăbușind fiara când vrea să iasă afară, odată cu trecerea vremii, va pieri înlăuntrul nostru. Atunci când cineva va închide o fiară într-un loc închis și nu este hrănită, în mod firesc, după un interval de timp va muri. La fel și cu această fiară, egoismul, dacă nu o vom hrăni prin cedări, încet-încet, cu Harul lui Dumnezeu, va dispărea.

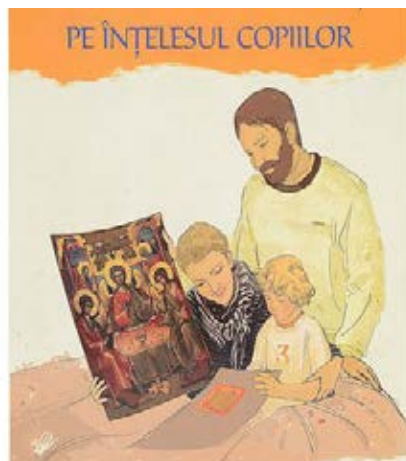
Sursa: www.marturieathonita.ro (Arhim. Efrem – Arizona)



Credința pentru copiii de toate vârstele

Tânărul care era invidios pe prinț

Un tânăr care locuia într-un sat, nu departe de curtea unui împărat, era invidios pe prinț, un tânăr care era exact de vârsta lui, motivul fiind viața de huzur a fiului de împărat. El auzea de la oamenii din sat sau chiar de la părinții săi ce isprăvi a mai făcut micul prinț la nu știu ce bal ori la o partidă de călărie ori prin bălciuri sau târguri.



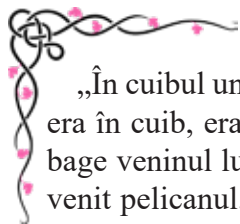
Tânărul de la țară muncea cam toată săptămâna ajutându-și părinții la gospodărie și se odihnea sâmbăta după-amiaza și duminica după-amiaza. El ar fi vrut așa, după mintea lui, ca în timpul acesta când nu muncea să aibă și el activități ca ale prințului. Dar nu putea avea acestea; odată, fiindcă era sărac și a doua, fiindcă nici timp nu avea prea mult duminica dimineață, fiind dus de părinții săi la Biserică. Este adevărat că părinții săi nu-l duceau cu forța la Sfânta Liturghie, el fiind un tânăr credincios și cu frică de Dumnezeu, căruia îi plăcea să se închine și să se roage.

Dar tot avea așa o mâhnire gândind că în vremea în care el nu știe decât de Biserică, prințul era prin târguri cumpărându-și lucruri scumpe, pe la partide de călărie sau pe la comedii și bălciuri. Într-o zi, după Sfânta Liturghie de duminică, auzi niște vecini discutând despre prinț și se apropie să audă ce zic aceia, care oricum povesteau în gura mare.

Fiul de împărat fusese în acea dimineață de duminică la bălci și acolo a încălecat un ponei care a dat cu el de pământ atât de tare, încât l-a lăsat fără suflare. După ce și-a venit în simțiri l-au dus la doctori și aceștia i-au spus că va umbla o perioadă destul de mare în cărje căpătând mai multe beteșuguri.

Tânărul nostru auzind acestea - curios lucru! - dintr-o dată nu mai fu invidios absolut deloc pe prinț. Și-și dădu seama că își dorea multe din cele pe care le are prințul, dar nu și beteșugul său.

Povestire inclusă în cartea NESTEMATE DUHOVNICEȘTI vol. I, Editura Cristimpuri, 2010

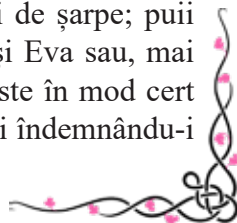


„În cuibul unui pelican a intrat odinioară un șarpe veninos. Pelicanul nu era în cuib, erau numai puișorii singuri. Șarpele a început să muște și să bage veninul lui ucigător în toți puișorii. Când era aproape să-i înghită, a venit pelicanul. La zgomotul aripilor lui, șarpele a părăsit cuibul, fără să guste din pradă.

Bietul pelican vede cu durere că puișorii săi sunt pe jumătate morți, fiind otrăviți de veninul de șarpe. Fără să mai stea mult pe gânduri, el se hotărăște să-i scape cu orice preț. Și iată anume ce face: își găurește coasta lui cu ciocul și cu sângele său adapă pe toți puișorii care sunt amețiți de veninul șarpelui. Sângele lui curat are minunata putere să taie otrava șarpelui și prin aceasta puișorii se înviorează și scapă de moarte.”

Sfântul Maxim Mărturisitorul, în lucrarea „Întrebări și nedumeriri”, explică:

Hristos este pelicanul care își împunge cu ciocul coasta până curge sânge ca să își reînvie puii omorâți din pricina veninului de șarpe; puii pelicanului îi reprezintă pe protopărinți, adică pe Adam și Eva sau, mai simplu spus, simbolizează firea noastră umană. Șarpele este în mod cert diavolul care, prin viclenia sa (venin) îi omoară pe oameni îndemnându-i la viețuirea în păcat.



„Ca un pelican, Te-ai rănit în coasta Ta, Cuvinte, și-ai dat viață l-ai tăi fii, care au murit, răspândind asupra lor izvoare viei.”

Aceste versuri sunt cuprinse în partea a doua a Prohodului Domnului, care se săvârșește în Vinerea Mare.



Întâmpinarea Domnului

La 40 de zile după Nașterea Domnului Iisus Hristos din Fecioara Maria (prăznuită în 25 decembrie), cinștim ziua aducerii Pruncului Iisus la templul din Ierusalim, de Preasfânta Lui Maică și de Dreptul Iosif, care ascultau și împlineau porunca Legii vechi. În această zi, bătrânul Simeon, mișcat de Duhul Sfânt, a venit și el la templu, unde i s-a împlinit, înainte de moarte, așteptarea de a-L vedea pe Mesia, precum i se făgăduise. El a văzut, în Pruncul adus la templu, mântuirea pe care Dumnezeu a dăruit-o lumii, mai presus decât toată puterea Legii vechi. Bucuros de această descoperire, bătrânul Simeon a venit în întâmpinarea Pruncului Iisus și, luându-L în brațe, plin de recunoștință, a înălțat minunata lui cântare: „Acum liberează pe robul Tău, Stăpâne...”.



Simeon propovăduiește și despre pătimirea pe care o va avea Maica lui Dumnezeu la vremea Răstignirii Domnului, zicând: „Încă și prin sufletul tău va trece sabie” (Luca 2, 35), adică atunci când Îl va vedea pe Iisus răstignit, sufletul ei va fi cuprins de o durere cumplită și de o mare întristare, fiind străpuns ca și cu o sabie.

Mântuitorul împlinește porunca Legii vechi, în numele nostru, al tuturor, ca să ne facă pe toți liberi față de Legea veche, dar totodată ne cheamă și să primim Legea cea nouă, puterea de mântuire a credinței în El, mai tare decât Legea veche, puterea de mântuire a tuturor popoarelor lumii. Această veste bună este darul cel mai de preț al întâmpinării Domnului de astăzi, de Dreptul Simeon la templu.

Astfel, fiecare creștin este chemat să întâmpine pe Pruncul Iisus și să-L primească, rostind ca și Simeon: „Ochii mei, Stăpâne, au văzut mântuirea Ta, pe care ai pregătit-o înaintea feței tuturor popoarelor” (Luca 2, 29). Rugăciunea Dreptului Simeon nu vrea să spună numai că acela care a primit pe Iisus poate muri în pace, ci înseamnă și că cel ce a primit pe Iisus și puterea Lui de mântuire are cu sine puterea de a trăi și viața de aici împăcat cu Dumnezeu, departe de robia păcatului și liber de tirania celui rău.

Sursa: www.basilica.ro

Sfântul Ioan Casian din Dobrogea

Sfântul Ioan s-a născut într-o familie de oameni înstăriți, astfel că a putut beneficia de o educație clasică aleasă, cunoscând bine scrierile autorilor greci și latini.

În jurul anului 380, împreună cu sora sa și cu prietenul Gherman, Ioan Casian pornește într-un lung pelerinaj la Locurile Sfinte. După ce petrece 5 ani într-o mănăstire de lângă Betleem, situată în apropierea peșterii în care S-a născut Mântuitorul, va pleca în pustiul Egiptului unde, prin convorbiri cu părinții cu o viață duhovnicească înaltă, va căuta să afle calea drepteie viețuirii creștinești. În jurul anului 400, în timp ce se afla la Constantinopol, a fost hirotont diacon de către Sfântul Ioan Gură de Aur. În anul 405, a plecat la Roma unde, împreună cu prietenul său Gherman, a dus papei Inocențiu I rugămintea credincioșilor din Constantinopol pentru a interveni pentru arhiepiscopul lor care fusese trimis în exil. Aici l-a cunoscut pe diaconul Leon, viitorul papă Leon I, cu care s-a împrietenit. În jurul anului 415, îl întâlnim la Marsilia unde a fost hirotont preot și a întemeiat două mănăstiri, una de călugări și alta de călugărițe, prin care va face cunoscut în Occident monahismul răsăritean.

A murit în preajma anului 435, fiind la scurt timp cinstit ca sfânt la Marsilia și în sudul Galliei. La data de 20 iunie 1992, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, a hotărât canonizarea Sfinților Cuvioși Ioan Casian și Gherman, cu dată de prăznuire în ziua de 29 februarie (în anii bisecți) sau 28 februarie. În luna octombrie 2002, moaștele Sf. Ioan Casian au fost aduse în pelerinaj de la catedrala „Sf. Victor” din Marsilia, Franța, la Iași, la hramul Cuvioasei Parascheva și apoi la Galați. Sf. Ioan Casian a rămas în istoria Bisericii prin râvna sa pentru viața monahală, iar în teologie s-a remarcat prin combaterea nestorianismului, pelagianismului și a învățăturii augustinienne despre supremația harului. Dintre operele sale se cunosc: Despre așezămintele cenobiților (mănăstirești) și despre remediile celor opt păcate principale, Colațiuni sau convorbiri cu Părinții și Despre Întruparea Domnului, contra lui Nestorie.

Sursa: www.doxologia.ro



Calendar creștin ortodox - Februarie 2020

1 S Înaintepăznuirea Întâmpinării Domnului; Sf. Mc. Trifon, Perpetua și Felicitas

2 D (†) **Întâmpinarea Domnului (Stratenia); Sf. Mc. Iordan și Gavriil**

Duminica a XVII-a după Rusalii (a Cananeencii); Ap. Evrei VII, 7-17; II Corinteni VI, 16-18; VII, 1; Ev. Luca II, 22-40; Matei XV, 21-28; glas 8, voscr. 11

3 L Sf. și Dreptul Simeon; Sf. Proorociță Ana

4 M Cuv. Isidor Pelusiotul; Sf. Sfințit Mc. Avramie

5 M Sf. Mc. Agata și Teodula

6 J Sf. Vucol, Ep. Smirnei; Sf. Mc. Iulian, Fausat, Evilasie și Maxim; Cuv. Varsanufie cel Mare

7 V Sf. Partenie, Ep. Lampsacului; Cuv. Luca; Sf. 1003 Mc. din Nicomidia

8 S Sf. M. Mc. Teodor Stratilat; Sf. Prooroc Zaharia; Sf. Mc. surori Marta și Maria

9 D **Sf. Mc. Nichifor; Sf. Sfințiți Mc. Marcel și Pangratie (Odovania Praznicului Întâmpinării Domnului)**

Duminica a XXXIII-a după Rusalii (a Vameșului și Fariseului); Ap. II Timotei III, 10-15; Ev. Luca XVIII, 10-14; glas 1, voscr. 1

10 L †) Sf. Sfințit Mc. Haralambie; Sf. Mc. Enata și Valentina

11 M Sf. Sfințit Mc. Vlasie, Ep. Sevastiei; Sf. Teodora împărăteasa

12 M Sf. Meletie, Arhiep. Antiohiei celei Mari; Sf. Antonie, Patr. Constantinopolului; Sf. Mc. Hristea

13 J Cuv. Martinian; Sf. Ap. și Mc. Acvila și soția sa Priscila

14 V Cuv. Auxențiu, Maron și Avraam; Sf. Filimon, Ep. Gazei

15 S Sf. Ap. Onisim; Sf. Mc. Maior; Cuv. Eusebiu

16 D **Sf. Sfințit Mc. Pamfil; Sf. Mc. Valent, Pavel și Seleuc; Cuv. Flavian**

Duminica a XXXIV-a după Rusalii (a Întoarcerii Fiului Risipitor); Ap. I Corinteni VI, 12-20; Ev. Luca XV, 11-32; glas 2, voscr. 2

17 L Sf. M. Mc. Teodor Tiron; Sf. Mariamna; Sf. Împărați Marcian și Pulheria

18 M Sf. Leon, Ep. Romei; Sf. Agapit, Ep. Sinadei

19 M Sf. Ap. Arhip, Filimon și soția sa, Apfia; Cuv. Mărt. Evghenie și Macarie

20 J Sf. Leon, Ep. Cataniei; Sf. Agaton, Ep. Romei; Cuv. Visarion

21 V Cuv. Timotei; Sf. Eustatie, Ep. Antiohiei

22 S Aflarea moaștelor Sf. Mc. din Evghenia; Cuv. Atanasie, Talasie și Limneu (Sămbăta morților - Moșii de iarnă)

23 D † **Sf. Mc. Policarp, Ep. Smirnei; Cuv. Gorgonia**

Duminica lăsatului sec de carne (a Înfricoșătoarei Judecăți); Ap. I Corinteni VIII, 8-13; IX, 1-2; Ev. Matei XXV, 31-46; glas 3, voscr. 3

24 L †) Întâia și a doua aflare a Capului Sf. Ioan Înaintemergătorul și Botezătorul Domnului

25 M Sf. Tarasie, Arhiep. Constantinopolului; Sf. Mc. Alexandru și Ipatie

26 M Sf. Porfirie, Arhiep. Gazei; Sf. Mc. Fotini; Sf. Teodor

27 J Cuv. Mărt. Procopie și Talaleu

28 V Sf. Cuv. Vasile Mărturisitorul; Sf. Sfințit Mc. Proterie patriarhul Alexandriei

29 S † Cuv. Ioan Casian și Gherman din Dobrogea; Cuv. Vasile Mărt.; Sf. Sfințit Mc. Nestor



Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

Pomenirea celor adormiți

16:00 - 16:45 - Vecernia

16:45 - Sf. Spovedanie

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30



Cuprins:

Pag.

Ce iubim în această viață?	1
Rugăciunea de toată vremea	4
Părinte, rugăți-vă pentru mine	5
Sf. Martin și porumbelul de aur	6
Cuvinte testamentare ale părintelui Efrem Filotheitul	7
Strofe pentru suflet	8
Cuvânt de învățătură al părintelui Paisie Aghioritul	9
Marea boală duhovnicească, care se numește egoism (I)	10
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Întâmpinarea Domnului	14
Sfântul Ioan Casian din Dobrogea	15

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

*ec. Sorin Pavel
jr. Eugen Antohi*

Corectare text:

Ioana Sanciuc

Colaboratori:

Oxana Cliucinicov

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iasi
Cod poștal 700309 - ROMÂNIA



Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424